

1641. Icke vti den Psyckiska Försonin-
gen. Likväl kan man anledning
af de Bibelspråk, som tynslas
Christi medlare kall, föreställa
sig, att Christus är en medlare
Rådman mellan ena af divina
Naturans, icke såsom en tredje
part, vti en juridisk öfver, hvil-
ken föreställes vara onatiskt,
eller en part som lösa; utan så-
som en moder emellan Fader
och det förnedrade Barnet. Vti
ett sådant förhållande är Mo-
dern själf en Part lösa, och den
som står vida mest för sitt förne-
drade Barn. Faderen är äfven
en Part lösa, och den som står
minst för Barnet.

1642. Ofta kändes det verkligt
att modern hvilken omäkt
för vida mest, likväl omäkt
da som medlare emellan Fa-
der och det förnedrade Bar-
net, likväl måtte man der
förutsetta, att modern och Bar-
net äro försonade. Modern
(den afkyldes) förbäres

hafva då en försonande, en blid-
kande verkan på den förnedrade
Faders hjerta; vika som David till
slutligen blidka sig genom de af-
diga förbönen för den bratligt
abfalne.

1643. Denna föreställning är visser-
ligen rent menisklig; Men - rent
menisklig - och nästan Barnlig
måtte också den föreställning va-
ra, som skall någorlunda rådgä-
ra Försoningen. Vår Gud lät
blidka sig genom Moses förbönen.
Jä kunde den Huguiste Filosofen
fråga: Hvad är det för en Gud,
som måtte låta blidka sig af en
syndig Menisk? Det är att hy-
ja allt för någorlunda antropomorfiska
föreställningar om Guds nåde
Egenskaper.

1644. Men det synes på flere ställen
vti den tidiga Skrift, att Skar-
pen själf, det Gudamliga Ma-
jestet, medlät sig till det onda
och Syndiga Kreatur, fattning
gäfsa, på samma sätt, som
öfrarne medlät sig till Barnen
faller: och vore det icke bra